

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№144 [894] • Субота, 30 липня 1994 року • Ціна договірна

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

ХТО ПРИВАТИЗИУВАВ МОЮ КРАВАТКУ?!

Хай великодушно вибачить нам (а великодушності йому не позичати) оцей слабкий комбайнер — Юрій Коркисько з Колеснякового на Київщині — за те, що наділили його фото в тій в тому вигляді, в якій працює люди чомусь не люблять публікуватися. Не люблять — та й годі. Але, як кажуть, купилися ми! Купилися — бо дуже вже промовисто чиняться тут гарячий живий настій, чиняться навіть те, що чоловік у цю мить залюбки проминав чимось столичних фотопортретів на одну джужу солірки. Але — згодом так зникли: мобіль, хлещай, дай лиш пузо прикрито, кофту натягну, щоб був товбий і солідніший, гей, хлопці, а хто мого нарядну краватку приватизував?! — хоч, мабуть, краватку він переміняв, але бодай ще той, коли був кимсь ні опером, а востане — коли ще живівся, а то все якось ніколи було... Ех, браток, ти вже клацнув? Оце тепер думатимуть, що я на пляжі, а воно ж так — жниба!

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Зупиняти чи прискорювати?

Денне засідання 28 липня

— Впенений! зняли мене з палиці від-прем'єра з економіки для того, щоб я не зміг зупинити процеси мафізації, незаконного привласнення, вивезення валюти з України, — сказав В.ІЛАНОВИЙ на початку засідання. — А приватизація докорінно змінила економіку системи — нашої держави. Приватизація дасть змогу відокремити державні фінанси від фінансів підприємств і побудувати збитковості підприємств, які утримуються державою, що руйнує грошову систему, вивислює зарплату, пенсії й інші доходи наших громадян.

Та, незважаючи на ці та інші аргументи на користь приватизації, інститути народних депутатів наполягли про недоцільність підходу — оцінок, ставлення до неї і розуміння цього нового для всіх нас надзвичайно важливого процесу. А тому

наведемо уривки з якомога більшої частини виступів народних депутатів.

Так, народний депутат С.ДРАГОМАРЕЦЬКИЙ, досить прискіпливо аналізуючи проект постанови з цього питання, пропонував накладати мораторій на процес приватизації і покласти край дискусії. Бо, на його думку, без зупинення приватизації вона полізе через усі щілини, котрі є в чинних нормативних актах, з іде страшильними збоченнями.

Проте депутат Б.БОЙКО (фракція Народного Руху України) переконував тягачове зупинення приватизації завдасть ще більшої шкоди, ніж ми зараз маємо. І якщо цього домагаться соціалісти й комуністи, то хай вони й беруть на себе повну відповідальність за блокування реформ.

(Закінчення на 3-й стор.).

Читайте в суботньому випуску

6 стор.

Кредит під «Аріадну» має для України особане значення не лише через значущість суми, а насамперед тому, що йдеться про галузь, яка значною мірою визначає науково-технічний прогрес держави.

«Аріадна» виведе з лабіринту, але спочатку слід підтримати саму «Аріадну»

8 стор.

«Я відчув, що ще одне моє слово — і мене будуть бити, — розповів Петренко. — Довелося пообіцяти якнайшвидше видати гроші...» Детальніше — в матеріалі

«Я забув, що таке гроші»

11 стор.

«Півтора коліна»

— спроба нового кофесондента написати рецензію на книжку, якої ще нема в природі і автор якої тим більш не бідомаць. Книжку залюбки прочитають (якщо вона коли-небудь кимось буде написана) всі, кого вона стосується, і стосується вона багатьох з нас...

14 стор.

Пенсіонер Степан Іванович, недавно сказав: «Господи, хоч би якийсь рочко-другий пожити по-людськи!» Цкаво, що він мав на увазі?

«На біса попу гармонь?»

Олександр МОРОЗ: «У стосунках між Україною і Росією немає другорядних питань»

Перше, що не раз підкреслювала Голова Верховної Ради України О.Мороз і в Москві, і в Києві на прес-конференції, що відбулася по завершенні переговорів, — це надихаюча атмосфера, довіра, широта атмосфери, в якій проходили переговори між керівниками держав України і Росії. Атмосфера, яку можна сказати: ну що ж, за добримі словами і широкими поглядами можна робити надобор справи. Сильне коломіє, яке було підписано після завершення переговорів засвідчує: широта атмосфери порозуміння відіграла свою роль.

Прагнучи повною мірою відіграти волю своїх народів жити в братерській дружбі і добросусідстві, — ідеться в коломії, — враховуючи пріоритетне значення співробітництва двох суверенних країн, сторони підтвердили взаємні зобов'язання у виконанні міждержавного діалогу з метою подальшого розвитку стосунків між Україною і Росією... Сторони підтвердили свою єдність у всьому сприяти побудові особливих стосунків на основі рівноправного стратегічного партнерства у всіх основних сферах життєдіяльності обох держав, співпрацюючи при цьому як на достовірній домовленості, так і на домовленості, досягнутій в рамках Співдружності.

За цими словами — конкретні домовленості і ціла програма налагодження справ і партнерських стосунків з народами суспільної нації країн. Подогоджені, слово «братерство» остаточно розкрито і введено в наш лексикон.

Через економіку — до людності

Голова Українського парламенту сказав: 70 відсотків часу, що пішли на переговори, були присвячені економічним проблемам. Що ж цікавило у першу чергу українських і російських парламентарів? Перекрути процес взаємної інтеграції економік суспільних держав, які інколи несприятим діями окремих політиків, стимулює саме життя.

Скажімо, жителі прикордонних областей України й Росії, не чекаючи ажких законодавчих актів, дуже активно співпрацюють, зокрема, у виробництві. О.Мороз та І.Грибків були одностайні у висловленні цієї думки, адже, як об'єктивні спостерігачі, вони бачили, що процеси, які при цьому приносять користь, нехай стимулюють законодавці.

У цьому розвіданні аналітика ідея пристої закладати основу обох країн стосовно економічних зв'язків прикордонних областей (та й не тільки них) до спільного правового поля. Треба діяти, провадити на переговорах, як об'єктивні спостерігачі, англійських парків: опанувати підприємств, як ходять люди, а яке потім проклади стежки.

Переговори, — сказав Олександр Мороз, — стосувалися всіх форм економічних зв'язків. Але головне — забезпечення взаєморозуміння, умов для роботи українського капіталу в Росії і російського в Україні, діяльності тих підприємств, підприємств, які створювалися попередніми поколіннями.

Проблем у цих сферах ніколи не накопичувалося, і лише в останні роки життя змушує їх негатино розв'язувати.

Що це за партнерські зв'язки, наприклад, коли в Україні уводять 17 російських банків, а в Росії — одного українського? Та й без зайвих слів відомо, що російський капітал працює в нашій країні уже давно, при цьому наведемо кілька конкретних прикладів: зокрема, в Україні, чому не скажемо про наших підприємств у суспільній країні.

Член української делегації в Співдружності міністра фінансів Борис Співдружності обстоює модель інтеграційних процесів, на переговорах нею невисловлено за різні можливості ділових зв'язків України й Росії, щоб відкрити нові шляхи економічного розвитку, брати в оренду приміщення, основні виробничі фонди. Підприємства, на його думку, повинні мати доступ до ринку державних замовлень в Україні, а це і до ринку замовлень третіх країн.

Олександр Олександрович навів з цього приводу такий приклад: отримавши міністра України І.Грибків, який має певні характеристики. Висловлюючи їх, росіяни чомусь кинулися за турбіними на Заході. Для чого, запань керувати делегації, атрачати на це валюту, коли українські турбіни, вироблені в Україні, не перекосять турбину? Ось до чого призводять розрив інтеграційних процесів, добре налагоджених коліс ринків зовні.

Окремі галузі Українського парламенту наголошували на створенні сильних промислово-фінансових груп, транснаціональних корпорацій, російсько-українських банків, тобто створенні механізмів співпраці і співробітництва між діловими колами України і Росії. Все це разом мусить привести до об'єднання — покращення економіки наших країн.

Чи дійсно всі ці зв'язки в Москві? Чи вдалося що змінити на кра-

їні? Не тільки заяви В.Шумейко, І.Грибкіна, А.Конюхана, а й рядки коломії стверджують, що крига скресла. Зрештою, мета О.Мороза — планом перетворити прискорити підписання великомасштабного договору між Україною і Росією, який має здійснитися за політичними спонсором у Києві, була досягнута. Це думка експертів, які працювали у складі обох делегацій.

Крим, Рим і мідні труби

Що ж то за переговори, коли вони не торкнулися б «старих титанів», проблем, які сьогодні хвилюють не тільки політиків (а то й більше, із-за політиків) мало на кону людині? Безперечно, кримську тему на могли обійти на цих високопоставлених переговорах. Вона стала предметом обговорення і під час зустрічі голови російського уряду В.Чиромовина з О.Морозом, і в розмові української делегації з В.Шумейком, а потім уже детальніше під час всебічних дискусій у Державній Думі.

Чи, на нашу думку, перні неперехідні дискусії політиків і політиків-професіоналів: розмова на цю тему була спокійною, адекватною, з повним розумінням ситуації і бажанням якомога швидше поборити цього турбінного м'язу. Голова Комітету у справах СНД Державної Думи Костянтин Затулін сказав: «Свого часу, коли виникли певні напруження між Києвом і Симферополем, ми виступили із заявами (а й їх пам'ятаю, бо писав власною рукою) про необхідність проявити максимум зваженості і спокійно. Аж до розв'язання, неперехідних дискусій, до неперехідних дискусій. Ось і зараз у розмові з Олександром Морозом а без

жодних застережень прийняв і цілком поділяю концепцію: Крим — це Україна, і треба раз і назавжди зафіксувати принцип територіальної цілісності України. Ми засвідчили повністю ставитися до будь-якого діалогу між Києвом і Симферополем і в міру сил і можливостей намагатися діяти так, щоб стосунки ці розвивалися позитивно і конструктивно.

Що це потрібно додати? Лише одне: щоб ці прагнення виявилися у конкретний результат.

До речі, на прес-конференції зайшла мова про те, що часто засоби масової інформації штучно збурюють навколо кримської проблеми, видають її надто гіперболізовано. І.Грибків погодився з таким застереженням і висловив жаль з приводу такої поведінки окремих видань і телеканалів.

З повним розумінням на переговорах була прийнята концепція голови Українського парламенту про моральний аспект цієї проблеми. Ми маємо виконати передусім з того, що Чиромов — це особистий стратегічний інтерес України і Росії, який флот буде поділено, — сказав Олександр Олександрович.

То жоден з них повинен взаємно бути одним з одним як військовий орган держави.

Позиції російської і української сторони під час недавніх переговорів у Римі поділяв зразок, як можна України і Росії разом вирішувати стратегічні закреслення у міжнародних організаціях. Ось це, за словами О.Мороза, було найбільш важливим результатом переговорів.

І, як логічний підсумок московських зустрічей, було домовлено, що парламенти Росії й України зроблять, усе, щоб 50-річчя Версальського світового договору, як того засадувало сама подія.

Підсумуючи переговори, Олександр Мороз сказав, що була проведена цікава і корисна робота, ціна її переконливості, які адекватно висловлювалися між парламентами, ладними структурами, суб'єктами економічного і політичного життя. Він зазначив, що цей імпульс у Європі повинні добувати російські, братерські стосунки народів дають великих держав поактивнішу роботу у розв'язанні конкретних проблем нашої держави.

Анатолій КРАСНЯНСЬКИЙ

КОМЮНІКЕ

про переговори парламентських делегацій України і Російської Федерації

За взаємною домовленістю 26-27 липня 1994 року в Москві відбулися переговори парламентських делегацій України та Російської Федерації з широким колом питань поглиблення двосторонніх відносин.

Делегацію України очолював Голова Верховної Ради України О.Мороз, делегацію Російської Федерації — Голова Ради Федеральних Зборів Росії І.Грибків, членом делегації України був В.Шумейко, Голова Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації І.П.Рибкін.

Українську сторону було представлено двома членами Федеральних Зборів Росії.

Обговорення увагу було приділено обговоренню українсько-російських відносин, проблем СНД, розвитку внутрішньої ситуації в обох державах.

Сторони підтвердили свою відданість принципам демократичного розвитку Росії та України.

Прагнучи повною мірою відіграти волю своїх народів жити в братерській дружбі і добросусідстві, враховуючи пріоритетне значення співробітництва двох суверенних держав, сторони підтвердили взаємні зобов'язання у виконанні міждержавного діалогу з метою подальшого розвитку стосунків між Україною і Росією.

Сторони підтвердили свою єдність у всьому сприяти побудові особливих стосунків на основі рівноправного стратегічного партнерства у всіх основних сферах життєдіяльності обох держав, співпрацюючи при цьому як на достовірній домовленості, так і на домовленості, досягнутій в рамках Співдружності. Сторони вважають за необхідне створити умови для розвитку СНД на діловому етапі як інструмент, який відповідає цілям двосторонніх та багатосторонніх відносин країн-членів СНД.

Сторони підтвердили свою відданість принципам демократичного розвитку Росії та України. Прагнучи повною мірою відіграти волю своїх народів жити в братерській дружбі і добросусідстві, враховуючи пріоритетне значення співробітництва двох суверенних держав, сторони підтвердили взаємні зобов'язання у виконанні міждержавного діалогу з метою подальшого розвитку стосунків між Україною і Росією.

Сторони продовжують роботу по зміцненню їх правової бази.

При обговоренні питань економічного співробітництва сторони висловили бажання збільшити його поглиблення. Обговорення увагу було приділено проблемі розвитку режиму вільної торгівлі на основі збільшення тарифного, митного, фінансового, податкового, інвестиційного і торговельного законодавства для створення в подальшому митного і валютного союзу.

Поглиблене розглядання питання більш ефективного забезпечення прикордонної, прибережної і міждержавної торгівлі.

Сторони домовилися істотно активізувати міжпарламентські контакти, для чого домовилися укласти Угоду про міжпарламентське співробітництво між Верховною Радою України і Федеральними Зборами Російської Федерації та створити спільну двосторонню комісію на чолі з заступниками керівників найвищих органів законодавчої влади.

Сторони підтвердили зусилля по підготовці широкомасштабного Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та Росією.

Було розглянуто міждержавні питання, які становлять взаємний інтерес. Визначено за необхідності проведення попередніх консультацій щодо укладення взаємно-прийнятливих рішень з найважливіших проблем зовнішньополітичного характеру.

При обговоренні ініціативи Російської сторони про проведення зустрічі парламентарів чотирьох суспільних держав (України, Росії, Білорусії і Казахстану) у місті Києві, сторони домовилися про визначення темів здійснення інтеграційних процесів Українська сторона виявила інтерес до участі в цьому починанні.

Погоджені традиційної дружби і взаєморозуміння. Було вирішено продовжити практику регулярного проведення зустрічей парламентських делегацій.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ
Голова Ради Федеральних Зборів Російської Федерації
І.П. РИБКІН
Голова Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації
І.П. РИБКІН

Мял. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА

Микола КОСИЙ, «Голос України»

У харків'янок шестигодинний робочий день і заробляють не менше чоловіків

Схоже на те, що незабаром і на Україні до жінок будуть ставитися як до... жінок. Нещодавно наказом президента акціонерного товариства «Південкабельмет» на одному із найстаріших харківських підприємств, напевне аперше в його історії, офіційно вводитимуть шестигодинний робочий день для всіх працівників без винятку. Характерно, що це рішення адміністрації продиктовано не простими як відсутність роботи для підприємств, так і економічними причинами. Навпаки, сьогодні на заводі справ достатньо, як ніколи, замовлень на продукцію, що вистачає асін. Однак, думку адміністрації, життя жес-такі повинна залишатися дружиною, матір'ю, хрипильською домашнього вогнища, а не працювати до втомлення. Новаведення збезлюдно не впливають на заробітку пачку робітниця. Всі вони одержують зарплату як за вісім годин роботи.

Журналісти, які побували на цьому підприємстві після оголошення незвичайного наказу, відзначають, у робітниця кращий настрій, працюють вони з більшим ентузіазмом, при цьому не поступаються чоловікам у продуктивності праці.

На заводі «Південкабельмет» зайнято у виробництві близько 370 робітниця та інженерно-технічних працівниця. Це майже половина всього трудового колективу. Підрахувало, що, скоротивши їх робочий день на два години, підприємство поміняє втрачає 150 мільйонів карбованців. Вітім, як справедливо тут вважають, крім пачок багатків на світі в бізнесі вагомій цінності — сімейне благополуччя, здоров'я жінок, нації...

А коли говорять про гроші, то на цьому підприємстві їх уявляють як рахунок, так і заробіток. За перше півріччя прибуток заводу склав близь-

ко 30 мільярдів карбованців, рентабельність виробництва ситуація за 30 відсотків, об'єм виробництва за цей же період досяг близько 150 мільярдів карбованців.

... Завдячую, у кінцевій приватизації, це чимало «темних» плям. Але вже перше залучення господаря, власного інтересу нерідко творить чудеса. Всі зарез скаржаться на розрив економічних зв'язків, фінансово та податковою політикою уряду, а «Південкабельмет» у той же час знаходить нових ділових партнерів, розширює номенклатуру виробництва, оперативно регулюючи на попит ринку, забезпечує не лише Україну, а й багатьох інших держав СНД своєю продукцією.

Ну, а шестигодинний робочий день для жінок — це результат перш за все економічного благополуччя підприємства. Дійсно, краще жити не заборонили.

Харків.

Михайло ВАСИЛАШКО,
«Голос України»

ЗА СПРАВУ БЕРЕТЬСЯ КАТТАНІ

Кам'янець-Подільський славиться в Україні не тільки своєю давньою культурою, а й організованою злочинністю. Протистояти їй не змогли ні міська влада, ні міліція. Така ситуація, мабуть, набридли громадянам, і вони вирішили довірити владу в місті місцевому «Каттані» — старшому оперуповноваженому Кам'янець-Подільського міжрайондоду СВУ Анатолію Кучеру.

Міська газета «Подолання» зробила після виборів сумний натяк. Публікуючи на другій сторінці оглядовий виборчий матеріал «Крилою пролетів». Місто влучило під кулю Кучери, відносна всю третю сторінку присвятило «політичним репресіям» у регіоні.

Хмельницький.

«Інтелект».

Сергія ПАВЛЕНКО, «Голос України»

ЧИ ЗАЖИВЕ ПРАВНУЧКА У ПРАДІДОВІЙ ХАТІ?

До міста Шорса мене поклав асист Валерій Дмитрійов Тимофеев з Чернівців. Уаова колишнього фронтовика напала про свої митарства з одержанням компенсації за майно, втрачене її сім'єю під час незаконної арешту та ув'язнення у 1936 році батька, портрета дідусів внаху. Після його реабілітації і нескінченної дворічної бюрократичної писанини, оскарження прийнятих рішень вона отримала нарешті від влади із Шорса... компенсацію, за яку можна придбати хіба що кілограм ковбаси. На знак протесту проти цієї Шорської райкомісії з питань поновлення прав реабілітованих вона надала переклад сусіднім із надвірниками. Відбувся суд. Цього разу версія праці та її хворя сестра отримали 90 тисяч карбованців. Скільки нерви, зусиль це їм коштувало! Хіба відшкодує така «справедливість» їм судові витрати, приїзди з далеких Чернівців до Шорського району? Я розумію, як тяжко теперішній їй доводилося жити за митної гризи сталінства. Бракує коштів на найпотрібніше. І все ж, як на мене, Закон України «Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні» прийнято не для того, щоб покращити свого часу люди знову наражає на несправедливість, бездушність, відверте кримінальне втручання працівників Рад всілякими бюрократичними маневрами затримувати і безглуздо.

У Шорсі це, на жаль, як переконали під час перевірки асін В. Тимофеева, стало суцільною практикою.

Був вражений зустріччю з вісімдесятирічною Марією Іванівною Сузиковою, донькою селянина, якого влада в 1929 році вигнала з десьтам асінми з могозбудованого просторого будинку босими та голими на сніг, бо не лаявало бідному хліборобу після 1917 року багаті... За цей «злочин» його й репресували та внахурили до концитора. Будинок хазяїня й асін зберігся у добром стані. Проживає в ньому інші три родини. А ось з великої сім'ї Івана Півтепавио Анікієвця залишилися лише одні хвора й немінча дочка. Мамині нани в одинокій квартирі, яка облягається їй, асінчаті депутатські асінчаті, приймали в митрації і потребує капітального ремонту: у ній сід заміняти електропроводку, відремонтувати піч, хал.

— Фашісти Фашісти дошкіль — так розпочав оцінює відпучованців її зяя старенька хіжка, яка за три роки «холод» по мучила, майже втратила розум.

Намалює Марія Іванівна повернути хоч б одну квартиру з батьківської хати — саме й можливість трапалася: померла одна з мешканок, виявилася приміщення. Тоді вона з вичуюю Сагаданю та її дитинною, які нині мають квартиру, зажив б разом. Але в міській шведської уніфікації ордер інших жінок.

Із Шорса повертається з упередженнями, що її справу, нарешті, вирішить позитивно. Асін районний суд під головуванням Володимира Крайніого визнає ордер, видає міськрадою, за неадекватним, збір за Сузиковою право власності над четвертою частиною батьківського будинку і зобов'язує владу повернути 2 мільйони за іншу частину матеріала.

Застає, який не є, а все-таки цахивий кінець. Я вже й закінчував писати журнал. Ви ж бачили, в якому кола асін.

— Сергію Олеговичу, може, хоч ви допоможете...

— А що сталося?

— Не переживайте спочатку. Я босю, що Марія Іванівна вже не переживе коного суду. Ви ж бачили, в якому кола асін.

Незадовзі став свідком продовження справних «Гор» із старенькою, Голова Шорської міської Рад І. Зуб написав скаргу голові обласного суду М. Борову: «Суд у рішенні сказав, що домоволодіня Анікієвця І. П. було в нього забране, як у багатого куркуля, а по тому оцямий факт розкуркулення і як наслідок пошкодження — незаконно вилучено майно. Однак цей висновок суду не обґрунтований і не підтверджується матеріалами справи». Із травня президія обласну скасувала рішення Шорського райсуду і направила справу до Шорса на новий розгляд. Як повідомив мені секретар комісії з питань поновлення прав реабілітованих Шорської райради Іван Грещ, 27 травня 1994 року комісія... встановила факт розкуркулення і вилучення в батька Марії Іванівни домоволодіня. А суди ж Сузикова зверталася зі своєю заявою про повернення будинку ще 1.10.1991 р. і отримала відмову. Не вже не можна було пояснити старенькій жінці її елементарні права?

І Грещ коментує тодішню відмову дуже просто:

— Вона ж не зверталася до нас за встановленням факту розкуркулення батька.

Що тут сказати? Все міби й правильно, не «випаконали». І сумно-моторошно від того стає.

Чернівціська область.

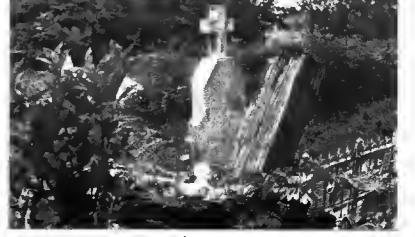

Фото Богдана ПРИЙМАКА

А ЗА ДВЕРИМА — СТИНА

Одного дня директор розташованого у Львові Інституту народознавства АН України Степан Павлон не зміг потрапити у приміщення, яке належало Інституту і використовувалося спільно з сусіднім «Гранд отелем». Спочатку озброєні охоронці «Гранд отеля» попередили у разі спроби проникнути у приміщення вони стрілятимуть. Коли двері все-таки відчинили, то за ними побачили... свіжовиживлену стіну. У приміщенні потрапити С.Павлову вдалося лише наступного дня — у супроводі міліції, через пробитий у ній підпальний отвір з боку «Гранд отеля» отвір. Там уже сиділи люди, стояла апаратура. Одним словом, був тоталітарний офіс.

Нещодавно адміністрація «Гранд отеля» надіслала інституту лист, в якому заявила, що інститут не винює умов договору на спільне користування приміщення і має доплатити 364 мільйони карбованців. Іншою про те, що реконструкція, асінчана готель тепер, а не в

Конфлікт

1991 році, коли було укладено договір, кошторис і інституту переїхав у готель своєю частку, нинішню значно дорожче. Оскільки інститут народознавства «не отел» і міліція у цього немає, С.Павлон запропонував компромісний варіант: безплатно ескунувати в інститутському музеї етнографію для іншеції, які проживають у «Гранд отелі». Було дозволено наодинці з власником готелю Е.Геніахтом, що після 26 червня буде створена комісія, яка визначить обсяги зроблено. І ось зазветь комісії — замуровані двері.

Е.Геніахт закликає С.Павлоу: «Можете подавати до суду. Але не думайте, що ви переможете». Інститут не хоче перемогти готель. Він хоче зберегти національні цінності, які тепер можуть опинитися під контролем готелю. Але за дверима — стіна.

Public Hearing www.mta.com

Михайло САЧКО, фотожурналіст

Будні жіночого монастиря

Свято-Флоріанський Вознесінський монастир, що на Подолі в Києві, — історична пам'ятка і справжня окраса найдавнішого району нашої столиці. Тут правиться служба, сюди приходять не лише віруючі, а й екскурсанти, які мляються чудовою архітектурою, розписами, заводять відверті розмови з черницями.

З дозволу матушки ігумені я зробив кілька знімків. На мій погляд, у монастирі звичайне

життя, звичайні люди. І все-таки тут свої закони, правила, стосунки, погляди на мирське буття, духовність. І немає тої суєти суєт, політичного галасу, метуши, до чого ми, на жаль, уже заикли і що вважимо за істинне життя та активну діяльність. Тож коли виходиш звідси, то справді потрапляєш в інший світ, який люди створили самі собі. Якби ж то лише для добра...

«Рада допомоги вашім дітям»

Дитяче відділення загальної клінічної лікарні Енса нещодавно приймало гостей з Австрії. Пані Корнелія Віттершперер — депутат парламенту Верхньої Австрії, президент партії близьких лібералів і просто енергійна та вродлива жінка — прийшла до Києва на запрошення Українського фонду міжнародного молодіжного співробітництва «Міди» і прийшла на лекцію-виступ, який застеро потребує лікарів, дитячі іграшки та ласощі.

Разом з головним лікарем Оленою Павліаню Братусь пані Корнелія вручила кожній дитині цукатини. А потім відповіла на кілька наших запитань.

— Скажіть, чому саме в Київ ви вирішили привезти гуманітарну допомогу?

— Два роки тому відбувся візит парламентської делегації Верхньої Австрії в Україну. Потім ми приймали делегацію України в себе. Під час цих зустрічей я познайомилася з чудовими людьми. Директор між-

Гості України

народних програм УФММС Тетяна Анатоліївна Боланченко багато розповідала про нестачу медикаментів для дітей. Я вирішила надати послугу для мене допомогу. Гадаю, це не остання моя поїздка, хочу все побачити на власні очі, дізнатися, чим це можна допомогти. Про це розповіла лікарів, які скла-

дує список потрібних медикаментів.

— Існує думка, що в гуманітарній допомозі є щось принизливе, що Україна повинна сама притягувати вихідці з економічної кризи. Що ви можете сказати з цього приводу?

— Вважаю, що у допомозі медикаментами немає нічого принизливого. Це нормально, адже лікарі помирають, а часом й про життя дитини.

— Чи є у вас сім'я, діти?

— Так, у мене, звичайно, є сім'я: чоловік, 19-річна донька. Алею цієї поїздки він не знайомий, друзі сприймали позитивно, моя сім'я дуже мені допомагає.

Тетяна РИБАЛЬЧЕНКО, головний спеціаліст з молодіжних питань Українського молодіжного агентства (УМА).

Майкл Джексон одружився. З дочкою Елвіса Преслі

Сенсація

Ще не вгамували пристрасі після скандальної виступу, повняких з піднятих нахаками Майкла Джексона, як він плісв прихильників свого хисту нову несподіванку. Мистець про цінніший шлюб, який зв'язав у Домініканській Республіці Майкла і Аїлісу Мері Преслі, дочка легендарного Елвіса.

Цей сенсаційний з'яву новину підтвердили дивни домініканські судді Уго Алаварес Перес, який реститував в одруження. Мало того, він навіч розпорядження журналістам колу свідатися про шлюб за всіма належними початками та підписами.

За словами судді, кілька місцеві тому до нього звернулися з конфіденційним проханням його приятель — один з адвокатів Джексона. Йшлося про шлюб між Майклом і Аїлісою у Домініканській Республіці, де законні вживаються винятковою простотою як для реституції шлюбів, так і для їх розірвання. Проте навіть ці закони не передавали того, що хотілося Джексону. А хотів він узяти шлюб «на небесах», тобто на борту свого «Боїнга-727», що перебував як в польоті на території Домініканської Республіки.

«Не можеш», — відповів судді Перес, де раз перерозуміли зміст місцевих законів. І запропонував «земний» варіант: розписати моєлант у своєму будинку, на околиці міста Ата Вега, що в 130 кілометрах від Санто-Домінго.

Як розповідав судді, він дав слово не розголошувати факт шлюбів і навіть попередньо відіслав з дому своїх дітей та служницю. Однак кілька днів тому, як спостерігав Перес, з ним зв'язалися два американські кореспонденти з журналів «Тайм» і «Нешн Інквієйр». Вони заявили, що про все знають, мають докази і намір надати їм розголосу. Після цього, сказав судді, він і вважався поведінку про цю історію журналістам.

Новина приголомшила мисливців за сенсаціями, які пильнують на Заході кожну кроку Джексона і подібною до нього «зірок» шоу-бізнесу. В оточенні Майкла наразі структуровані інформацію Переса, тоді як Аїлісу адвокати бують не такі категоричні. Вони заявили, що мусять проконсультуватися зі своєю клієнткою, щоб отримати «блещ левні дівни».

Хоті би як там було, шлюб не загрожує Майкліві нічим, окрім погіршення рекламиного впливу навколо його імені. Сам він у свій 35 років жодного разу не був одружений і навіть не мав «офіційної» нареченої, хоча два роки тому з'явився в одному з інтерв'ю, що є в нього «дівче кохання» — акторка Брук Шалла. Цю ж до 26-річної Аїліси Преслі, що вважала у житті подальше на розуміння зі своїм чоловіком музикантом Денні Кіффі, від якого після шестирічного шлюбів має двох дітей.

Якщо несподівані скандальні витрати мало не пустили музику імперію Джексона на дно, то теперішнє «виступи» може допомогти йому випливати. Образ одруженого Майкла, певне, помікшить громадську думку, настроєну щодо нього останнім часом величезно негативно.

Валерій КИЧЕРОВ.

Mexico.

Подвійний трофей

Фотофакт

Три години «воював» польський рибалка Едвард Сирський з величезним сомом, який потрапив йому на гачок. Коли рибину вдалося виловити на берег, її довжина вийшла близько як 195 см, а у роті в неї стипчала нещодавно скопелена качка. Загалом польський рибалка Магурсь, де багато мальовчастих озер, уже давно приваблює до себе вважаних рибалок. А рекордом цих місць свого часу став сом завдовжки 2,5 метра і вагою 70 кг.

На знімку: трофей рибалки.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

«Ковбасу і сало віддайте добровільно», — пропонують українцям, які прилітають до Америки

«Авіалінії України» стада третімочою компанією, яка здійснює польоти до Чикаго. Україна першою з інавін СНД розпочала свої регулярні польоти.

О. Хара — найбільший аеропорт світу, справжній гігант, будівництво якого обійшлося в 615 мільйонів доларів. Це споруда ХХІ століття. Кожні 30 секунд тут на восьми смугах здійснюється заїт-посадка авіалайнера.

Обслуговує аеропорт понад 50 тисяч чоловік, а за рік тут проходить 64 мільйони пасажирів. Проте коли ми прибули, то ішлих пасажирів не бачили. Службовці обслуговували надзвичайно уважно і ввічливо, але кобаси й сало запропонували віддати добровільно.

На прес-конференції в аеропорту більше запитань було в тутешніх потенційних пасажирів, ніж у журналістів обох країн. Запитували і про вартість квитків, і про сервіс, але найбільше — про те, чи здійс-

нюватимуться рейси не тільки в Київ, а й у Львів, Івано-Франківськ, Стрий.

Політою через Атлантику стада двох авіаліній, одна з яких — «Авіалінії України» Володимир Борисович. — Більше пасажирів, а заороти рейси ми робимо безпосередньо, що заощаджує не лише час, а й кошти. Безпосередньо було визначено ринок перевезення і цього разу. Чикаго — місто торгівлі, тож до нього мають особливий інтерес підприємці. І, звичайно, нас підтримують українці, а їх тут мешкає понад 200 тисяч, — вони прагнуть літати тільки нашими авіалініями. До речі, на найбільші рейси сюди квитки вже продали.

А заклопотані господарі влаштували для українських журналістів кількагодинну екскурсію по Чикаго. Місто й справді виправдовує свою репутацію Альмоного центру. Явно вадить тут смутити заклопотані люди, то ввечері його центральна частина замикає. Бо сім мільйонів жителів Чикаго мешкають за містом, переважно в одноквартирних котеджах. Правда, не 26 мільйонів уже знають міські квартали. А пересміття, поділені на правильні квартали стрімкими магістралями — жодячі тоби провулки і тупики! — виглядають зорни менш цікаво, ніж жмаротоси. Адаже біля кожного будинку — басейн, як правило, круглий. Тому складається враження, ніби з землі на тебе злипається тисячі й тисячі голубих очей.

В Чикаго за 160 років його існування набувало чимало

усяляких днів. Скажімо, перший в світі справжній жмаротос, якому вже 103 роки і який має 16 поверхів, і в центрі цього місті, що має назву Сіро — 110 поверхів. А дві чудацькі висоти — «кукурудзяни», де на перших двадцяти поверхів розташувалися підприємці гаражі для автомобілів ба бують чужі, тоді як принаймні скад? Захвистається лише дивуватися, як жоден з них не «промакує», виждажачись з цієї стовпів.

А чи найбільше діло — озеро Мічиган, на берегах якого і розташувалися місто. Ще 20 років тому воно було таким забрудненим, що купувати в ньому було небезпечно до життя. Нині ж завдяки старим міським властем і гордолям з нього беруть воду для пиття.

І хіба не діло, що всі без винятку будинки в Чикаго мають свої власні ріки, а кожний стільки ж разів чистіше? Тому місто сие, як нова копія.

А про район, який називають українським селом, нам тіла — пані Марта сказала: «Видно, що тут українці живуть, — так чистенько, ніби в селі у нашій Україні».

Побували ми і в Генеральному консульстві України в Чикаго, де з нагоди інтенураційного рейсу генеральний консул Анатолій Олійник робив прийом. Гості, а всі почувалися тут як удома, бо видно було, що вони бажані тут, жаліли і його, і консула Анатолія Токачова: їх лише дало, а роботи — на десятичоти. І не пробили: передає урожай, хай вкупіть буюнок консульства (до речі, називаючи тарники), що орєндувати його неможливо. Передаю.

При відльоті пасажирів з інших рейсів усміхалися нам і втали, адже стійки реституції були закінчені чудово вживаними кінтими українських національних кольорів. Жоді гвоздики з кокетливими блакитними бантами прикрашали строгі костюми літчик, які обслуговували перший рейс «Авіаліній України». Вони усміхалися і ширю українською бажали щасливої дороги. Хай буде вона такою й для тисяч майбутніх пасажирів.

Київ — Чикаго — Київ.

На знімку: так зустрічають українців у Чикаго (з халом віс) президент компанії «Авіаліній України» В. Борисович; Чикаго з висоти панського полюту.

Все нижченаписане — лиш помітки на берегах книги, які ніким не написані, але вона конче повинна колись з'явитися. Це книга про киян-неофітів, про всіх, хто прийшов сюди з хуторів, сір, сірці і стени України, і про те, що було з ними примельками далі. Це буде драматична книга — якщо її хтось зуміє написати як слід.

У Рен Бредбері «Марсіанських хроніках» є відчайдушні сили — коли негри покидають Америку й відлітають на Марс. О, коли б щось таке трапилося у Києві — але не з неграми, а з класичним селянином, киянином в першому колі, точніше, напівкнязем в першому колі. Ой, що б то було? За одну кіч ми побачили б президента країни, кафе всього урлау, спікера парламенту, ми втратили б мільйон, весь молодий медлероскал, зникли б дайринки, письменники, будівельники, пекарі, продавці й водії громадського транспорту. Порожнім містом ідала б тільки танці — і ось гаразд, бо «гогати» у таксистів не приймають.

Після того Київ, як це не парадоксально, можливо, заговорив би по-українськи.

... Не виключено, що за першою хваляю атікації, ринула б і друга, може, трохи мекша — діти киянських селянок і навіть якась частина корикків (якщо вони згадана в прирощі) киян.

Що не кажи — Київ є ефемерне місто, місто-міраж.

Все життя киянина-неофіта — від перших неспіваних кроків по Хрещатику до подорожі на Берекіні — то біл, нехай і прихований. Приклад — Григорій Тютюнник. У нього все — про село, але це література не для села. А ще кажуть, що у нас «сільська» культура. Дуже нів'яї мисля! Культура людей, яким не даю вверти влома. Тютюнник, здається, пішов з життя якраз не в міській хаті.

У Києві знає багато галичан, хоч у них там немало прекрасних міст. Чому? Академік Зейнський завжди, що галичани — то кияни, згадані на зхиді ще монголами, і до Києва вони просто повертаються. То чому ж тоді їхні душі так болять за містом вигнанки? Як не тому, що там — сховався від усіх на саїт «монголів»?

Якось на третьому (і) курсі мні знадобився письменник Ю. Сміольч. Я знав, що він живе десь нехазітнім, що «Хрещатику». Де саме? Треба було зазирнути до якогось довідника, але це не спало на думку, я просто айшов з метро й запитав першого ліпшого папая, де тут живе Сміольч. Селяцька звичка! Він подивився на мене, ні на ідала. Я теж подивився на нього як на ідала. Обидва мали рацію.

Ось ти живеш, ніби вже обивав у Києві, ось у тебе з'являється син, ти ідеш з ним, карешти, до баби, ка село, ти торжествуєш за себе й за нього, бо це — свято повернення ДОДОМУ, ти його, малого, улавиш собою, мамин ... а вже наступного дня він плаче й жає:

— Тату, я хочу додому.
— Та ми ж вдома, синку!
— Ні, ми у баби, наш дім! — у Києві!
Ті відчували себе Тарасом Бульбою. Так дуриним голосом гримавеш на біду дитину, твої мати заступався за окула, і ти в розпачі йдеш за повітку, в бур'яни, туди, де у твоєму дитинстві було місце для задушевого

плакання, і там остаточно розумієш, що ти наробиш, покинувши колись цей благословенний даір.

Юні сільські романтики! Утішаймо маму й себе, аніж при відаї: якщо до тридцяти (сорока) років у там, у Києві, нічого аналітичного не доситку, я повернуся, маме. Мама швидко всімається крізь слюзу. У тій, неспасаній, книзі має бути статистика: скільки таких змогло повернутися. У тій книзі має бути й ось такий персонаж: шопору ідути з села до Києва, він жорстоко випинається в райнестрі, щоб дорожку, в електричній, менше мучитися. Я знав такого. Цінаво, що назад, з Києва, він завжди їхав тверезий і урочистий, немов до церквя йшов.

Перша і більша частина життя киянина-неофіта йде на чеганні міської квартири. В середньому це роки двадцять, небагато й немало. Дивно, але ці двадцять років позбавляють душешого драматизму. Удар пістері-

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

ПІВТОРА КОЛІНА

Присвячується Володимирі Сначку

гає тебе тоді, коли ти, карешти, одержуєш ту квартиру. Вам це порожня. Перша ніч. Лежши на підлозі, дивачиш в стелю, й сюса — на незвичні чотири стіни, і раптом, сама собою, сплыває думка: кевже оце тут я і айну? Не хочеться...

«Провінція кохала» — вигукнув мужик Сірано де Беркерар на поїл бою, побачивши смерть. Так діти, злякавшись, кричать: «Маме».

Ще мні відлучати: тобі вже за тридцять, й старий штамп у паспорті (село Лысовна-Борисовка, прописан постійно) доводиться мінити на ікшій штамп, инівський. Вивалється, отже «прописан постійно» асі ці роки гріло твою душу, хоч ти там і не жи. І ось — все, штамп покинаний.

З паспортом — ще одна історія. Перекохав вужину на червоє світло. Тут як тут — міліціонер. Зазирау у паспорт, читає вголос: «Лысовна-Борисовка, прописан постійно» і бурчить.

— Ото і скелд би себе там, у своєї Лысовно-Борисовке, когла не умешш по тротуаруи ходити...

Він боу дуже сергантий. Але не оштрафував. Здогадуєш, чому.

... неваже людк подурірк...

... і диточок своїх аєдуєт...

Реклама

ЕКУ 28

КРЕПКОМУ НАРОДУ — САМОЕ КРЕПКОЕ ПИВО В МИРЕ

Минимальные цены - результат прямых поставок собственным транспортом.

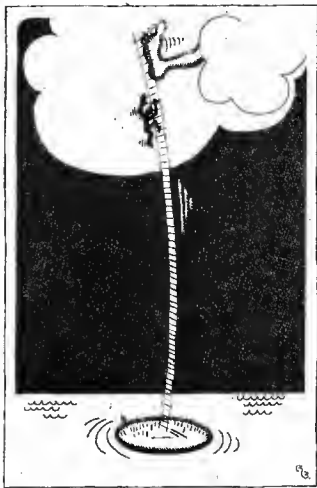
Если найдете дешевле, скажите нам, мы купим. Европейские сертификаты качества по желанию клиента могут быть нотариально заверены.

Форма оплаты любая

г.Москва, ст. м. «Таганская», телефоны: (095) 915-29-80 факс: 915-54-82
ул.Голыарская, телефоны: (095) 915-29-81
(бывш. Володарского) д.3, стр.1 круглосуточно: 915-70-02

**ТОРГОВЫЙ ДОМ
ИМПЕРИАЛ**

Голос України

Справді, чому вокс всіма силами випинають все сюди?

Кохавсь, на якихось сільських зборах чув — чиясь мати плакала й казала:

— Мені так своїх дітей жалко, що аж не знаю як — але вам (голова колгоспу) у їх не оддам, хай краще ідуць у Київ, а я за ними плакатиму тут.

Я в юності любив Маркса. Бо він говорив про стирани граней між селом і містом. Бо же його було не любити? Перші кілька років киянського життя я ходив по музеях та галереях і майже свідомо — відбрав картини, які могли б анісну в нашому сільському клубі. Багатьох хороших художників жорстоко забракував! Потім порозумінаш. А школа. А от іще доводилося знати кількох асеситів відомих артистів, але все одню найгеніальнішим артистом дивився для мене наш колгоспний фуражир Грицько Торшнін, бабачий у дитинстві на сідеці сільського клубу, мільйонний такий адезент, земля боу духом. Нічого подібного не доводилося бачити потім. Мабуть, село — батьківщина унікальна. А Київ — ярмарок унікалу, зібраних здуслів. Є різниця?

Ось сюжет для тієї некапсанової книги. Жінка киянка арини каже чоловікові: «Ти бо мене опять поговриш по-українськи. Оце було так красиво. Почему ти мене инюгда по-українськи ні слова не сказав?» А він уперто мовчить. Вік сам собі боїться признатися, що мова — це те, що лишилося в тім і чомусь несмієше з тим, що є тут. Це казас тила ітінфала. Ось чому мні здається, що Київ наслідком є заговорити по-українськи тільки після того, як селюки відлігли б на Марс.

Цінаво було б знати, як вони одержуються, чи можлива така статистика? Хто і чому шукає в Києві собі пару зі свого кола, а хто і чому — з киянського?

Втім, ... у меке а селі є двоюрідний брат, ми сиділи за одною партоу, у нас однаковийні імена й прізвища, навіть жінок наших зяток одкажов, навіть дочку наші одкажов, але в одній райлікарні мало не в одні дні. Коли ми зрідка бачимось, він каже злі і серйозно:

— Давай покинисьмо...
У юности з нами й біл. Дуже неоідаковий — але одкажов болючий.

Зкожу ж такці цінаво: скільки сердець рано розірвалося отак на півдорозі поміж Києвом і хуторами?

Хто б написав отауи книгу? Хто б зібрав отакі свідчення — а трудність в тім, що багато з нас самі собі не признаються в усьому до киян, не те що — комує розповіді. Стриваєш: все добре, хату далі? Дали. Мені теж.

Це була б хороша книжка, з тім, що їх казавуть іорекським.

Але боюся, що ті, хто вже на півтора коліна киянки, для себе ту ікту десь у душі вже таємно напикали. А пацани, яким би сіла й почитати — не читатимуть. Хоч вже відчували не-якись біл десь у коліні, біл не такий, як ота бунув після футболу до коці на зноці під церквою, а якійсь ішній, дивак і незрозумілий.

Ото воно і є, хлопці.
Хто написав таку книжку, здалека?

Малюнок
Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Людмила МИКИТЮК, «Голос України»

КОЛЬОРОВА ПОСТАТЬ У ЧОРНО-БІЛІЙ ІСТОРІЇ

Існує давня наукова суперечка про те, хто йому мама — іурук яйцю чи яйце курці. Цілком можливо, що істина тут є, і вона не посередні. Дозволяю собі айсловити сподівання, що в разі остаточного визначення пріоритету сторону, названу не мамою, не буде репресовано. І громадянськсть поважатиме як чесноту яйця, так і чесноту курки...

Товсту монографію Олеса Пошивайла «Етнографію українського гонцтва (Лівобережна Україна)» в редакції читали як бестселер. Мабуть, завдяки єдиній інтризі, що заслуговує на похвалу, — інтризі інтелекту. На відміну від інтриг іншого гатунку, ця трапляється нечасто.

Але ми з вами не фахівці, тож можемо в силадних сферах академічної науки сплутати уявне з тим, що є внаправді. Тобто чорне з білим або яйце з куриною. Тож —

Платон Білецький, доитор мистецтвознавства, професор Ураїяської академії мистецтва:

— Ляпе такий етнолог і практик-гончар, як він, спроможний був створити ці універсальні дослідження. Праця О. Пошивала є справжньою енциклопедією українського гончарства, рівноцінною якій нема в інших народів.

Леонід Сморж, доктор філософських наук, профасор Київського державного педуніверситету:

— Як глибше, узагальнене, новаторське дослідження, дисертація О. Пошвайла відкриває широкий простір для подальших пошуків учених цілого комплексу наук, в тому числі історії культури, етнології, археології, соціальної психології, мистецтвоз-

Юрій Лашук, доктор мистецтвознавства, професор Прикарпатського університету:

Хоч тепер ми часто чуємо, що доба вчених-одинай минула, і при цьому наголошують на ролі дослідницьких інженерів, та все ж головне – особа вченого, його талант, геніальність в процесі розроблення ідеї, тобто якісні зміни в науці, генерують окремими наслідуватиськими поставами. До таких належить О. Пошайло, науковці здобуток якого дозволяють поставити його ім'я в один ряд з тими етнографами, як Павло Чубинський, Володимир Гнатюк чи Роман Герасимчук.

Олеисандр Бобринський,
доктор історичних наук, про-
відний науковий співробітник
Інституту археології Росій-

— Дисертант не просто сформованкй дослідник, а провідний фахівець у обраній ним галузі.

Валентин Зеленчук, член-кореспондент АН Молдови, звідувач відділу загальних проблем етнографії Інституту

— Багато розділів мають справді енциклопедичний характер.

пограбування? Чи історія брудного маніяка? Чи нещасного закоханого? Ні, це історія молодого вченого, який замість нудувати акції і грати в гроші вибрав стиль життя, малозрозумілий для тих, хто вибрав тільки пенсі. Ного зусиллям процвітає національний музей гонимства в Опішні. Людина написала дисертацію, що претендує на рівень докторської, проминувши планку кандидатської. Правоче в досить новій для наших широт науці – етнографії, яка, на відміну від етнології, дє далі оповєстї, опановуючи найсентральніший аналіз в підходах до «етно». Отже, ви можете прочитати про межі між «цим» і «нашим», «нашим» і «чужим», «нуль-цирим» і «антицидутьрим».

Степан Макарчук, доктор
історичних наук, звідувач
кафедри історії та етнографії
Львівського держуні-
верситету:

— Дисертант, обмежившись предметом дослідження територією історичної Гетьманщини, поставив собі за мету здійснити дослідження з відомих науці параметрів ментальності як соціального, історичного, професійного, економічного й сакрального типу.

Володимир Качкан, доктор історичних наук, академік Н Вищої школи України, професор Київського університету.

— І наукова концепція творення О. Попія вийшла з усього гончарства в Опішні пошуково-наукові дослідження, і, на подив, підліта на науково-видавничу діяльність, усе це щасливо підсумовується в єдиний перекопаний висновок: в українській аудіі з'явився не заїда, не даслишчин-випадковець, кимось «заявлений» і підтриманий, а молода, справдісна, працююча, обдарована і відомо своєї важкостворачі людина.

Леонід Новиченко, академік НАН, доктор філологічних наук, професор Інституту літератури НАН:

тературні план:

- Доходжу висновку, що маємо справу з далеко не першим історичним дослідженням науковим дослідженням не тільки етнологічним, а й загального культурологічного характеру. Величезний масив іонкетрики історії, географії, технології, естетики, звичаєвості українського лівобережного гончарства поєднує тут з цінними висновками на такі загальні історичні й «найсучасніші» з методологічного погляду поняття як символіка гончарства, семіотичні функції його виробництва...

У відгуку Російського етнографічного музею (Санкт-Петербург) роботу охарактеризовано «безумовно новаторською», НДІ Російської Академії Музей антропології й етнології імені Петра Великого (Санкт-Петербург) назвав її принципово новим видом етнографічного дослідження».

Серед шістьох десятка схожих відгуків був один про «фальшивого змісту» — провідна організація, Інституту національної дослідження НАН України, що дозволяють кандидатом докторських наук Р. Сілецьким. Зчитали лише цей відгук, який, втім, отримав цілком поверхового. Про подальші лінії загадали. Рецензенти таємного голосування спеціалізованої вченої ради Інституту мистецтвознав-

ства, фольклористику й етнографію НАН України пригломати всім голосів — за, сім — ти. Дисертацію «провадили в будівлю» разів елементарна етикетна аграмматика пощо? «негативістські» об'єкції. Чого ж було. Знак протесту? Проти чого? Проти «неетичної» «підприємства» «п'ятеро чл. ради — Анатолій Понирев, Григорій Логвин, Я. Микола Микієв, Василь Л. насєв!» Всеволод Наушкін заявляли про свій вибір ученої ради. В сценарії «надавання наукового ступеня» доктору належить розгляти питання надання наукового ступеня кандидата. Його казати, що члени з Р. які знали роботу О. Повайти, одразу запропонував йому захист в Росії. Сценарій 1. Я забув

Не будемо робити висновків. Хоч та й і тягне переказувати знамениту репліку булгаківської нечистої сили. «Ну як його не «зарубати»! Його обов'язково треба «зарубати»!

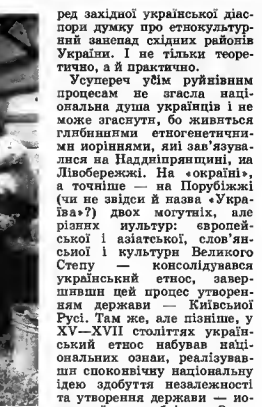
Ми попросили проілюструвати вихід зі складу учради президента Міжнародного наукового братства українських антропологів і демографів і докторів історичних наук Анастолія Пономарьова, справжній науковець, він брав підводні течії і зупинив історію.

— Те, що сталося на захисті дисертації Олеся Повайла, до певної міри символічно й виходить далеко межі цієї конкретної публікації. Висвітлює глибинні проблеми української науки й української ментальності, на яких, аласне, ґрунтуються й мої розуміння результатів того

Останнє можна іваліфікувати як «ефект злитості» — надто вже багато час застигло було діяночній. Насамперед іриччя невідповідність між реалією зовнішньої організації (Львівського інституту іноземних мов) і реалією наукової діяльності (бому науковці не мали змоги працювати, по суті, зпектуальним часом на дисертації (власне, на монографію) гукнулись видатні українські вчені: Артунов (Москов), Шинний у науковому саїті ініціатор О. Бобрянський (Міністерство), відомий етнограф С. М. Зенчук, відомий історик М. М. Попович, дидаггоси Г. Г. Гринченко, народознавці

ти: Качкан, мистецтвозна
ро- Логвин, літературозна
на. Ноанченко — вчені не
ар- за суттю, а й духом.

Проте, спираючись на живність так званого «класичного відгуку», спеціалісти на вчена рада не побачили дисертації нове явище, логічний науці. А дисертант до речі, відступив від універсального в етнографії шляху простого описання явища, давши через системний гончарства духовну культуру світу українства.

[illegible][illegible]

ред західної української діаспори думку про етнокультурний занепад східних районів України. І не тільки теоретично, а й практично.

[illegible][illegible]

на жалю, руйнування української науки набуває знеборотної характеру: в умовах же брагального II стану вчені з ім'ям і дідом за нирком, молоді теоретики в науку майже не йде, а ті, хто в ній все ж таки залишився, не поспішають «захиситися» — яка користь від учених ступенів, коли вони неадекватні ні імпіям до зарплати. До того ж і захист дисертацій тепер оплачують самі дисертанти: 5 мільйонів — сума нічма.

На цьому тлі вже зовсім недоречно штучна перешкода науковому поступу молодих талановитих вчених — небайдужих до національно-культурної розбудови України, — завдяки яким, можливо, і збереться українська наука і які, треба думати, зрушать її з іоносферативних підва-

Запрошуємо до розмови й «протилежну сторону». Щоб у читача не склалося враження, що це таки справді історія гіркої самотності, морального пограбування і нерозділеного.iohanna.

У Києві проходить командний чемпіонат України з легкої атлетики. Це була остання репетиція для наших спортсменів перед чемпіонатом Європи в Гельсінкі.

Виктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

На знімку: Руслан Степанов з Хмельницького виразе змагання зі стрибків у висоту з результатом 228 см.

Фото Валерія СОЛОВЬОВА (Українформ).

«Чорноморець» — не сирота, каже його новий головний тренер Леонід БУРЯК

Ми вже ознайомили наших читачів з деякими змінами, які сталися в футбольних клубах вищої ліги. Але найцікавішу увагу, як на мене, викликає

Футбол

ли до переїзду з Тернопольа до Одеси Леоніда Буряка. «Ща ж найбільше спонукала до прийняття такої рішення?» — запитує Леонід.

— Я — одесит. І, може, всі ці 23 роки мріяв повернутися до «Чорноморця». Хоча, якщо чесно, київське «Динамо» — головне в моєму житті. Втім, безглуздо від мене сприйняти ситуацію, залиши якусь опинився в рідному місті. Хоча і за «Нікополю» шкодував. Але в тернопільській клубі в авіації і зодора, і серце, і час. Однак не з моєї вигоди з колективу пішла велика група провідних гравців. А починаючи знову з нуля, значить, просто не цікаво. Адже це своєрідне тупцювання на місці.

— Оце аже актор за останні роки Одесу залишив Виктор Пронісевич. Сам по собі фант неординарний. Мабути, допили люди. То, може, спілкувався зі своїм попередником?

— Про причини відходу Віктора Євгеновича не знаю, та й не цікавлюсь, якщо відверто. З ним не спілкувався останнім часом.

— Як з нашими планами перебувати до міста свого дитинства?

— Грандіозний (сміється). Зрозуміло, що мрія спортивної команди європейського рівня. Щоб і вдома серед мілерів стабільно перебувала, даруючи людям дубової самої якості, і за європейської арени заохочували для бити не аважалось. Та для цього, розумію, самої мрії замало. А для того, щоб вона стала реальністю, треба багато працювати, мати підтримку в місті і країні, зібрати безстрашний ансамбль, примусити його повертати в тренерський задух.

— У чому ж став її причинаю команди?

— Не хочу кидати каміня в горіло попередників, але «Чорноморець» перебуває в аварійному стані. Несодержаний чемпіонат світу предметно показав нам: як ми все відстаємо від провідних футбольних країн. Отож, треба не грати часу на здогадки, щоб відразу не став катастрофічним.

— Тому посилення склади для тебе важливе — одне із головних завдань. До речі, чу-

що збирався запросити Івана Яремчука...

— Жартівлива розмова у нас з Іваном справді відбулася в день матчу на презентації Міжнародного благодійного фонду Олега Блохіна. Але в Яремчука ще тривалий контракт з КамАЗом. А коли закінчиться, йому буде вже чимало років. Утім, не паспорт головне. Я, між іншим, і сам не в двадцять завершив футбольну кар'єру. І сьогодні, дається, в своїй одній одній грав би не гірше, ніж окремі мої підопечі, вдачі молодші. Отож, комплексувати команду, зсередити увагу винятково на професійній якості футболістів.

— І можна конкретно назвати носія у ноубордінг? Це цікаво й тому, що пора переїзду в Україну завершувалась.

— За рахунок українських клубів поповнення «Чорноморця» не планує. Новаківка «вербуватимемо» з числа футболістів з ближнього зарубіжжя й українців, які гарант на Заході. У перені стартувати мекко в Кубку кубів. Тож напередодні матимемо змогу поаналізувати з окремими нашими ноубордінгами.

— Багато розмов велася останнім часом доволу нової бази клубу в селішні «Чорноморці», який завалив турецькі будівельники. То, може, на-

вості найближчим чагом запросити?

— Справді, був у Чорноморці, але це не найкращою в Європі. На її будівництво атранчировано три мільйони доларів. Але ось уже протягом чотирьох місяців аде татиння з Чорноморським морським пароллаством (ЧМП). Зрозуміло, що дуже не хочеться окремим півкам втрачати такий ласий шмакот.

Але нагадаю, що базу будували тільки для футбольної команди, і, гадаю, саме вона зрештою володітиме цим красивим будинком. Не збираюся відмовлятися і від старої бази на масніт Блохіна. Вона, після належного ремонту, здатна ефективно прислужуватися і другій команді, і нашій зміні.

— Раніше «Чорноморець» очолював обом компарти, ЧМП, а хто ж його сьогоднішній б'ється?

— Наш колектив, на шасті, — не сирота. Незабаром буде створено Акціонерне товариство ФК «Чорноморець». До нього уйдуть українсько-італійське підприємство «Галакс», колектив Південного та Літальського портів, гадаю, що й ЧМП від футболу не відхреститься.

— А коли ми почнемо по футболіні уприн Бурка-сина?

— Андрій закінчив цього року республіканське училище олімпійського резерву. Трекуєва багато часу під керівництвом Євгена Рудаків. Він теж — півзахисник. Можливо, спробує себе в «Чорноморці». Одинак є мажорський інакс, ми успішно склали іспити до КДУ на факультет міжнародного права. Отож, зважимося вердикту приймальної комісії...

На знімку: Леонід Буряк на полі Республіканського стадіону під час матчу зірок «Динамо» зі збірною світу минулого суботи.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Людмила ВЛАСЮК

СЕЗОН ПІД ЗНАКОМ ЗБІРНОЇ

Баскетбол

Чемпіонат Європи-97 з баскетболу серед жіночих команд може відбутися у нашій країні. Саме в Україні відбулася пропозиція провести цей престижний турнір, що ще раз свідчить про зростаючий рейтинг українського жіночого баскетболу. Безсумнівно, що відразу кілька пунктів у цьому долаз недавній успіху національної збірної у відбірному турнірі першості Європи-95. Фінальний змагання відбулися влітку наступного року в чеському місті Брно, і незабаром збірна почне до них підготувати. І головний тренер Володимир Рижов повідомив, що сезон для його підопечних буде як ніколи насиченим. Він починається і серія тижневих зборів у Угорщині, а потім протягом літнього періоду знову підуть турніри. До речі, серед них іма Гогр Доброй волі, що проходить у ці дні, кудан баскетбольну збірну України не визнавали за потрібне запрясити...

Головні «віхи» в підготовчому циклі команд — різні види оглядів в гуртах, а потім у лютому, коли планується зібрати всіх «збірниць», включаючи легионерів. З останніми, здається, проблем не передбачається, хоча б з тієї причини, що за кордоном у цьому році мають намір вирушити лише двоє: Людмила Назаренко, яка плаває грати в Словенії, і Марина Ткаченко, яка переїздить з Німеччини до Угорщини. Більше того, повернувшись додому Олена Велова й Олена Баргун з Туреччини, а з Австралії повертається Діана Саловіновама. Зрозуміло, поки що напад збірної відрізняється від виконання її основних завдань. Ми проводимо пошуки, насамперед, добрих наведівачів, — говорить головний тренер.

Він відзначає також, що незалежно затверджена нова формула чемпіонату України, ніколи не виключає участі збірної в інших європейських клубів, які беруть участь у розгрізних європейських клубів. Володимир Рижов, який є і в другому відділі зацікавленою особою — адже очолює в них київське «Динамо» виступає в Кубку чемпіонів, розповів, що після першого кола визначилися всі шість, які просуватимуться в наступні матчі. Чомусь буде названо відразу тільки в тому разі, який розвиває в очках стаціонарніше ті більше. Якщо ж менше, то відбудуться ігри за системою «плей-офф». Найбільше запитан викликала та обстановка, що на першому етапі 12 команд проводять між собою тільки по одному матчу, — говорить В.Рижов. — Тим часом, це шляком випадало ситуацію, що складалася у нашому баскетболі: надов веліка різниця у класі багатьох команд — унаслідок першості і нема сенсу зустрічатися зі слабкими командами, більш-менш, ніж з сильними. Друга причина в тому, що перші два місця чотирьох найкращих клубів виступають у європейських кубкових турнірах і грати в цей час турніри або відізнати на матчі внутрішнього чемпіонату до інших міст вони просто не зможуть».

Петро СТУГНА

«Крила України-94»

Така назва міжнародного авіаційно-спортивного фестивалю, який діями розпочинається в столиці нашої

держави

— Україна завжди мала великий авторитет серед авіаделів багатьох країн, — каже президент Федерації авіаційного спорту нашої країни Володимир Губський. — І не тільки авіаделів, а й в представників інших видів спорту, по-заявлях з повітрям, як правило, становили більшість у колективі збірних Союзу. Тому, враховуючи нашу заслугу, Міжнародна федерація (ФАІ) доручила нам провести цього року чемпіонат світу з авіаделівного спорту серед юніорів та дорослих чоловіків Європи...

Для довідки: на Україні вже проходили чемпіонати світу з авіаделівного спорту 1962, 1981, 1988, 1990 та 1993 років.

І от ми на порозі нових цікавих подій. Завтра починається один з найважливіших і найпопулярніших етапів у розгрізній Кубку світу — Кубок Олега Антонова, в якому візьмуть участь 260 спортсменів.

Окрім ж за ним стартом розпочинається юніорський чемпіонат світу, — розповів журналістам на прес-конференції його директор Михайло Захаров. — А завершить цей комплексний фестиваль, значить, присвячений річчю незалежності України, чемпіонат Європи. Серед його учасників заслуговуватимуть майстри спорту двоюрідної авіації світу Виктор Чол з Одеси, чемпіон світу, чотириразовий чемпіон Європи чеський лєгійонер Сігвен Бервінський, майстри спорту міжнародного класу: чемпіон Європи Сігвен Гогрбан з Кривого Рогу та юніор Михайло Шуринга з Харкова. Усі заходи проходять у наш

аеродромах «Чайка» та «Бузова».

— Спортивні організації, на жаль, увагою нас не балують, — ділиться пан Володимир Губський. — А от міжнародні збори на чолі з його керівником Віталієм Радєвським надають суттєву допомогу. До речі, 6 серпня, під час перерви між чемпіонатами, на аеродромі «Чайка» пройде велике авіаційне свято, на якому майстрів продемонструють спортивні-авіаційні і лєгійонери ВПС України. На якого запрошені почесні гости, керівники нашої держави, послі країн, які беруть участь у київських змаганнях.

— До речі, а з яких країн очікуються спортсмени?

— З 36 Великобританії, США, Нідерландів, Ізраїлю... Усього з 21 країни. Про етап Кубку світу вже загалувалося, в чемпіонаті світу — 150 учасників, у чемпіонаті Європи — 200. Утім, зауважу той факт, що в останню мить відізнати свої авіації федерації Франції, Італії, Швейцарії та Бельгії. Мотивуючи своє рішення тим, що, мовляв, в Україні висока злочинність. Спортивні департаменти тих країн зборилися своїм авіаделістам їхати до нас. Це, як бачите, вже політичний пахве...

А ми, попри все, сподіваємося на успіх нашого фестивалю, який неодмінно сприятиме авторитету українського авіаційного спорту в світі і престижу молоді незалежної України.

Василь БАБУХ, «Голос України»

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

Про дивака-мільціонера, що будувє буковинський Діснейленд

Якби оповісти в усіх подробностях історію народження й будівництва автомобістечка в Чернівцях, вийшов би цілий роман. Ідею його створення вніс й почав втілювати в життя не професійний зодчий, а звичайний працівник міліції. Олександр Семенко, працівник державтоінспекції, щодня має нагоду бачити, як у містах і селах Буковини в транспортних аваріях гине цілі халічки людські. Страшно, коли колеся вирекосують із життя дорослих. Та стократ страшніше, якщо під ними опиняється дитина...

Статистика свідчить: багато малюків стають жертвами з тієї простої причини, що не знають ані поведінки на трасі інтенсивного транспортного руху. За це мусимо карати себе передусім ми, дорослі: не навчили! Семенко замислився: як скоротити отой страхітливий список певних жертв? Хоча б у масштабах одного міста. І дійшов висновку, що це можна зробити досить просто: дітей треба постійно навчати правилам дорожнього руху, але не силоміць, не нав'язливо, як у школі, а у грі — дотепній і захопливій.

В одному з міських парків треба збудувати казкове містечко з мережею автородіо, електрооб'єктами, дитячою залізницею, химерними замками, плавланими бейсаями, кіногравлять та острійними розваг. Тут усе має працювати на те, щоб дитина швидко приривилася до правил гри, запропонованих їй, подолати страх перед дорогою, не розгубилася в транспортному потоці.

До своєї ідеї Семенко хотів привернути високе обласне керівництво. Але воно дало зрозуміти: те утопія.

Та планів на шляху дивакуватого мільціонера зустрівся мер Чернівців Павло Баспуру, що теж мав намір до власної мірнички. Задум йому сподобався, і він дав йому хвіст.

Шкодоборний мером, Семенко береться за втілювання ініціативного проекту новобудови, хоч у нього боїшся обійтися без зайвих клопотів, тобто скористатися тотемичним проектом. Він їде до Києва, майже тиждень сидить під дахом кабінету тодішнього буржуазного міністра. Відбулася відверта розмова юнака з мільціонькому мундири та бувалою в бувальнях керівника високого відомства. Закінчилася вона тим, що міністр написав на папі-турці проект: дозволяю.

В мукх поклався народження автомобістечка. Важко було знайти кошти на його будівництво, генпланістика. І тоді Семенко створив благодійний фонд попередження дитячого дорожньо-транспортного травматизму, залучає до участі в ньому кількох співзасновників, зокрема обласну державо-інспекцію, регіональне відділення Укрспокбанку, обласну дирекцію Держстраху. Зайнялися благодійники, які згадували сутність автомобістечка: заводи «Кварц», «Вімірювач», виробоче об'єднання «Трембіта». Акціонери товариство «Чернівці Лада» виділило для потреб фонду легковий автомобіль, колектив третього цегельного заводу — велику партію керамоблоків.

Не снідає без діла і свій фонд. Він усерйоз зайнявся комерційною діяльністю, знайшов собі партнерів за межами області і навіть України. Особливо тісні зв'язки налагодилися з приватними підприємцями міста Синальковська Дніпропетровської області та райдержадміністрацією.

За останні роки від комерційно-посередницької діяльності фонд одержав понад 138 мільйонів карбованців прибутку. Горік ця цифра становила понад 25 мільйонів. Завдяки цим коштам підтримував будівництво об'єктів першої черги. Зведено алімбіуноік, кіногравлять на 250 місць, дитячий кафедрій. На черзі спорудження двох плавланих бейсаян, реабілітаційного й торгового центрів, малої залізнички.

Однак на старті кіншнього року працівникам фонду несподівано поставили підйужку. І хто б ви думали? Одні із співзасновників. До речі, акрай байджувий до долі автомобістечка, зате в великими владними повноваженнями. Віс вирішили, що керівництво фонду працює на власну кишеню, живе на чужих коштах. І ініціатива контрольну перевірку діяльності підірвали.

Коки йшов «трис», будівництво припинилося, політегіло на вітер майже півмільярда карбованців. Перевірляники так і не виявили тих афер і махінацій, які «бачив» розвішав співзасновник.

Сьогодні ми вже знаємо, яку мету він чин переслідував. Якби ревізори підіждали керівників фонду на зловиявляннях, то підрозділ чекало б закриття, а новобудовані об'єкти опинилися в руках приватних підприємців.

Добре, що цей підступний спеварій своєчасно поламав представники Президента України в Чернівцях і області Юрій Гатиний. Будівництво автомобістечка після його втручання одержало новий імпульс. І не всеяла надію — буковинський Діснейленд, мрію кінні же майора Олександра Семенка, так з'явився на світ.

До тієї шаленої мрії, коли буде урочисто відкрито пей утворює об'єкт, не так близько. Але вже зареєстровано категорію малюків, які будуть безкоштовно користуватися тут усіма послугами. Це передусім діт-сироти та діти, що потерпіли в дорожньо-транспортних аваріях. Так вирішила рада. І чим він же раз підтвердив, що благодійність — основа його діяльності.

«НА БІСА ПОПУ ГАРМОНЬ?»

Гонористі американці галюють, що втекли далеко вперед. І не лише за кількістю кілограмів м'яса на душу чи квадратних метрів лажини, а й за насиченістю життя: усіма успішними розвагами. І тут перш за все діяльність невідлених клубів за інтересами, спільок, товариств. Скажімо, клуб любителів блендажюк. Або — боловок. Чи, приміром, спілка забувків (по-нашому — скеротатків)... Одне слово, люди там вже дійшли до того, що незадоволення може залишатися хіба що бажання на власний розсуд амажати чи, напашки, вимжати совзе. Все ж інше — будь ласка, дуже прошу...

Але ми теж не ленимо шті. Ми теж будемо демократи і можемо будь-кого полатати, тепер будь-якого. Ні, паче, що у нас на базарі — повний достаток. Продають гравати (хочеш — істівні, хочеш — Ф-1), авашисі і ще якісь екзотичні, сжжі на іжачих, шлоди, можна купити автомат для продажу газуваної води, а можна — Калашникова, а одит — китайський, турецький і венечний, жуття італійське і каліфорнійське, а все те, що колись було в наших магазинах, потім раптомо зникло. Живемо Правда, задвож радія на речовому рядух адебального, паче у Мамозелі!

Запиту молоду симпатичну блану продавщицю: обліна, мовля, порв, а молочка чому немає?

— А я заїдши знаю, — відповіла. — Може, машина десь обвилася. Нам воять молочке аж і Голі...

— А коли а акуните магазин? — не вже друге ме запитання.

— А на який біс він мені здався. Прощі потрібно вклати у гроші таке...

лише діяляться, бо купити ні, за що. Але то вже іпіна тема, головне — а. І не лише для шлушка чи на предмет молдо-го одорозовлення тіла. 6 деню й для душі...

Он перш миам елементарні магазинчик продавців. Сьогодні вже зафіксували у деніті, у магазині гамірно. Народ чекає молока. І, відповідо, сметани, сиру і кефіру. А його, «молочного», немає, не веруть. Тут би у колпачні чаші за такої ситуації відразу почали б гаричкувати — пукати якесь начальство, дзвонити у народний контроль. А то — ні. Спокоїно стоять люди, бо знають: пукати анікого — даремно. Стоять собі, балакають. Стійкішо виникли клуби об'єднання: такий собі клуб плавуальників кефіру з п'яти пенсіонерів й одного інваліда, турок споживачів сметани з двох молодців середнього достатку, спілка любителів рьяжаник...

Запиту молоду симпатичну блану продавщицю: обліна, мовля, порв, а молочка чому немає?

— А я заїдши знаю, — відповіла. — Може, машина десь обвилася. Нам воять молочке аж і Голі...

— А коли а акуните магазин? — не вже друге ме запитання.

— А на який біс він мені здався. Прощі потрібно вклати у гроші таке...

І розумію близьку: «щось там» — це вклати сотню-кшту тисич і відразу ж одержати мільйон «навару». Таке поки що ніні розуміють комерції. Ала запита про ануку і неадера. Якби магазини були більшими, молочне тут продавали б з п'ястою гордині ранку і до ночі. А так — діялять заголовок...

Правильно кажуть у сусідній державі: попови гармонька — ні до чого. Матунька для татів застара, а грати на весілі не дозволя, так би мовити, посада.

Виявля не потрібен власний магазин. У власному магазині треба правдовати, а тут — відбутися чі одержати зарплату. Хай невельчух, хай скормиле, але — без усяких клопотів. Привезла — продала, не привезла — так кричати...

Значить, не потрібна власна перукарня: податками, каже, задупати, плюс рекети. Краще вже так, як було...

Водіїв автобусів не потрібен власний автобус. Бо на державному він автобус, скільки ауме, а на власному у себе не акраде. Так можна б заробити, але потрібно для цього робити — пукати пильне, заплатити, а не пукати рудий підкаждувати на східці пасажирів...

Селянинов не потрібна земля. Що, вирощувати кукурдзу? Так он її на колгоспному полі скільки хочеш. І картоплі — скільки хочеш. І пшениці. А сторож якщо дсе і є, то у першу чергу він охороняє колгоспне добро сам від себе.

Складається таке враження, сказав одній знайомий, що ніні нікому нічого не треба. Як попови гармонька. І тому ми так упервено доганяємо Америку у питанні щодо кількості клубів за інтересами. Навіть, можливо, й переважаємо. Ось, скажімо, численні клуби раних словів (чи — осоловлених), звсянцян яких розсортують поправку поід гастрономів і інших «хлібнями» містлями. Чи спілки плавуальників чужих речей, котрих безуспішно намагаться вилувати з міліції. Чи об'єднання непереваних охоронців, котрі «охороняють» не стільки хазяїна, скільки його гроші, перекладені у власну кишеню...

Ожте, пласуємо. На ринках у нас все є, «клубів» успішників і «спільок» — скільки завгодно, гроші теж є. Правда, лише в окремих осіб. І демократія у наявності: скочуть об'єкції. Президентіт скочуть — сусіді, і нікого нікому не указ. То якого ж біса іще хотіти?

Якого біса? Пенсіонер, Степан Іванович, недовго сказав: «Господи, хот би якийсь нечужо-другий пожити по людському!» Цікаво, що він мав на увазі?

Рівненська область.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Віталій МАКСЮТЕНКО, «Голос України»

ВИНАХІДЛИВИЙ БРАКОНЬЄР

Нещодавно мешканці будинку № 38 по вулиці Горького у Сумах пережили став, близький до паники. Радтом на усіх вулицях папала серпанівка. Працівники санітарної служби досить швидко встановили причину діної епідемії. Зусуваюсь, що господарі однієї з квартир заборолю позбути дерева, котрі затіяли його оселю: чоловік не знайшов іншого варіанту досягнення мети, як просередити у стовбурі капітана кілька десятків

отворів і залити в них пісочний кісасоті. Від випарів ладної рідини і виникли у людей непряміні відлучти. Винахідливого браконьєра притягнуто до відповідальності — за стравлення дерев він сплатив 12 м.крб. штрафу. І це ще не остаточний розрахунок. Якщо каштан загине, доведеться горо-раціоналізатору додатково відшкодувати ще близько 6 м.крб. карбованців.

Сумська область.

ЧАС ВИКОРИСТАТИ СВОЇ МОЖЛИВОСТІ!

ШАНС!

АО «АВТОИНВЕСТСТРОЙ»

реалізує со склада в Харківє
за безналічные карбованцы новые

АВТОМОБІЛІ

УАЗ-31512, 31514 (ЛЮКС),

3303-3741; УАЗ-випасаторення, пасажирський,
санітарний

ВАЗ-2104, 05, 06, 07, 08, 09, 99;

ВАЗ-2121 «НИВА», 21213 «ТАЙГА»; Москвич-2141;

ИЖ-2715, ГАЗ-31029.

Тел.: (0572) 38-16-55, 47-68-94.

Тел./факс 43-28-27.

MARD

Реалізуємо медикаменти

Наші телефони:
Херсон — (05522) 6-61-77, 2-57-01,
факс — (05522) 2-30-67.
Запоріжжя — (0612) 64-97-38.
Донецьк — (0622) 35-39-79.
Дніпропетровськ — (0562) 58-54-32.
Організуємо мережу представництв
по регіонах України.

Фирма купит ліктури
крупного рогатого скота.

Возможно
долгосрочное,
сотрудничество.
Продает арматуру
класс А3 35ГС Ф14, 16.
Цены ниже заводских.
Тел. (факс) (044) 544-24-77,
тел. 558-81-02.

Продаем ГАЗ 3307:

Самосвал КО-951
Ассенизационная вакуумная машина
КО-503В

Оборудование самосвального кузова
Подъемник гидравлический
ВС-18-01.

Тел. (044) 475-03-11.

Продаем бутылки
из-под
шампанского.
Тел (06142) 2-06-63,
факс 2-12-94.

Ужгородське виробничо-торгове підприємство «Турбогаз»

реалізує оптом і в роздріб у власних фірмових магазинах широкий асортимент
товарів народного споживання за цінами, нижчими від торговельних на 30—40
відсотків.

Шановні покупці!

Поспішайте! Тільки у нас і дуже дешево можна придбати:

- гаражі металеві розбірні;
 - замки гаражні внутрішні;
 - багажники автомобільні;
 - шашиличниці портативні у футлярі;
 - зчіпки автомобільну жорстку (згідно з новими вимогами, потрібну для кожного водія);
 - сейфи настінні;
 - плашкодержимачі сантехнічні в комплекті з плашками для нарізання різьби водопровідних труб;
 - домкрати автомобільні (гвинтові та важільні);
 - котли опалювальні газові в комплекті з автоматикою (площа опалювання приміщень не менше 150 м²);
 - обладнання для виготовлення шлакоблоків (продуктивністю — 300 штук за зміну, розміри блоків 190 × 390 × 188).
- Підприємство має також можливість виготовити:
- на імпортовому обладнанні високоточні редукторні пари (від 120 мм до 1200 мм циліндричні прямо- і косозубі, модуль 16);
 - редуктори та інші обладнання для цегельних заводів.

Наша адреса: 294000, м. Ужгород, вул. Болгарська, 3. Телефони: відділ збуту
— 2-34-03, приймальня — 3-41-51. Факс — 3-41-51. Телетайп — 27-41-72
ФАКЕЛ.

Приїжджайте, дзвоніть, надсилайте письмові замовлення. Ми готові до взаємовигідної співпраці.

Чекаємо на вас, шановні покупці та замовники. Завше до ваших послуг.

Монолит

Абітурієнти,
вперед!

Даню, привіт! Можеш мене згадувати, я метаморфозуєся з абітурієнта на студента-шубока. Екзаменів всі склав на «відмінно». Не робіть великі очі, я й сам ледве з'явився на світанні. Я знаю, ти знаєш, як я вчився в школі. От відбув на «екзаміні» десять років учителя на кару. Але тато все казав: «Твоє діло відходити до школи, аби дати адекватну за рішучу в мене татові блату».

Не встигши покладати впускні іспити, як уже мали фактні розвідки, в який інститут чи училище, за яку суму (ні, це знати і навіть не купують) можна поступити. Корина, як та, що знається на «Перехід Алліні» через Суворову», Алліні — це по-нашому екзамен. Алліністи в медучилищі мали дані п'ятсот доларів, в педагогічному коштувало тисячу казенних, а в юридичному був медінститут — три тисячі. Але тато сказав: «Візьмемо пік комулізму, тобто, фінансово-економічний». Я йому говорю, що не знаю, куди б'єш два, а він каже: «Кілько треба, тільки й буде. Було з Канади трохи дорожні доларами, купимо тоді диплом».

— «Там комп'ютери екзамен приймають». — «Дурний ти, котрі комп'ютери обслуговують, також хочуть знати. І ти знаєш, Данюку, прав старий. Ше комп'ютер не встиг вивести умови задачі, в мене в кишені вже готове рішення. Так що хотів я чи не хотів, а мусив скласти всі іспити на «відмінно». Не знав що такий я і себе мудрий. Видко, мене в школі недооцінили. Так, багаті також плачуть від сміху, що білий відмінників десять років сушить собі мозок навчанням і не проходить по конкурсу, в той, як я, дідько, проходять. Дивні смі. Сказав в школі з дідьком не виваляв, як пєс з реп'яєм, а тато ухвалю його до вищої школи. Окей, Даню, як пробка від вина, а тато вважався в університеті. То його не ввізна, майже ті всі поступили, хто в школі не вчився, а тато з мовою виявляв одне правило: «Аби горіти, гріє не буде». Тепер прихилив до мене ксьє екзаменів, тестів чи як? А тестів істи не хоче? І тестів хує, і теща хує, іши дивай. Чи не придушлим братів всіх бажаних до інституту, а півнашої сестри вивести відвідувача. Думаю, що я тут татовісну не просіється через те сито.

Правильно кажуть, Даню, що безплатна освіта нічого не вертє. Так що кажи старим, най гроші складають у пачку, аби їх не чинили не адекватно на іспитах, в спокійно пройшов по конкурсу.

Слідами чемпіонату

Відкриття Колумба

- Василеку, що відкрив Колумб?
- Америку.
- І що він там побачив?
- Чемпіонат світу з футболу.

На роботу до Америки

- Василеку, а де твій Пилип зараз?
- Поїхав у Штати на роботу.
- Де працює?
- На стадіоні.
- А що він їм?
- Пилип після футболу збираєтме і здаватиме за долари.

Причини поразки

- Як ти вгадав, Микола, чого збірка Росії проагр?
- Дуже просто: половина команди грає за Росію, а половина — за Україну.

Свої кольори

- Микрото, ти за кого вболіває, коли грає Росія і Бразилія?
- За Росію, бо вони грали в нашій формі жето-сині.

Василь БАВІЙ.

Івано-Франківська область.

Жарт номера

Можна так поглибити реформ, що наведати чи кому-небудь поталанить виплатити.

В'ячеслав НАЛЬБОВ.
Мал. Сергія ФЕДІКА.

Історичне

У СУВМІНІ

Сталося це роком двадцять тому, а може, й більше. Чувів, веселі, сквижу я вам, були часи. Епохи митотилі перед очима. Саме добувалися закінчений суспільством, а за розвинутий ще не бралися. Такі періоди процесів наклади певний відбиток на розмаїття життя. Наприклад, бензин уже не пропонувався на кожному кроці по вулиці за кінськату, але, натомість, ніто не й гадки не мав заправити машину на державних бензоаппаратах, адже за півніш паліне охоче пропонуваля перші-піді доборорали водії.

Солідарно, як це, с'єрний інженер-механік, мали постійні «завтрашні», але мій чи то зовні, чи захворів — однакво часно не прибув на місце зурочити, і я, попри запис, подався додому на асфальті. Дорогу до заправки я знав, як ватаку додому, не те що дорожні знаки, пам'ятав навіть похитливі знаки на асфальті. І тому був страшенно здивований, коли мене перепинили міліціонери, що винуватим з-поза автобуса, котрий правив за сговору сервісності та аеростанції для порушників правил руху.

Перепрошую, величезнийшаний, — спробував відітати до відрізних лещотів, — чим любив татувати?

— Що, «кюринж» не бачив? — грізно перебив сервіс. Ану гадає з документально до автобусів!

В м'єрнові «КІТІЗ» вже чудилося кілька невадів, і я вимів збагнув, ашо потрапив у примітивну пастку. Адже здивини у погонях швидко самочинно почепили заборонні знаки і тепер обирають «данкину» з подібним мій неуважних недолет. Не встиг я прихилив, чи до товаришів по нещастю, як пикатний сервіс загальмував чорну «Волгу» і разом з молодим задеркуватим водієм з'явився в автобусі. Водія оти нахальницької «Волги», либонь, як розділяв її гордість за партійно-державний копір лікувизна. Відбувалося, що і сервісанта трісну бензетна ота чорнота.

Де це ми були? — запитав мене молодий і зирнував на «Волгу», в яній сидів пасажир у сірому фетровому капелюсі.

— У Совміні, — гордо вимовив водій.

Кажу, — випустихся міліціонери — на обличчя, котре крєдоскоміно засвідчувало, що хазяїн його знає горілку не з енциклопедії, впадає тривожна тінь.

Начальником відділу, — після маленької зрадянської паузи хазяїн вимовив хлопцє.

— Посядьте отут, — зирнувся сервіс шанолюбно і рішуче повернувся до мене.

Я зрозумів, що буди мене неперепини, адже курилковий зарєс на мені всю свою злість за принури промислу з начальством.

— Що, дорожні знаки небажачим? — гарчав начальник. — Можє, права збрини чи на перекладомовку запропорити? — розходився сервіс. — Я тебе казав «кюринж» помічати! — кричав хазяїн міліціанта, але я вже збагнув, що галасує він для гордість, а сам тим часом кидав тривожні погляди то на чоловіка в капелюсі у «Волзі», то на того, що гордо дивився шкєм наверх.

Завиня я перел вимів, товаришу сервіс! — про всяк випадок вирішив я поводити сервіс. — Готовий понести справедливе покарання!

Тим часом «бортовий комп'ютер» сервісанта, либонь, працював на межі можливості, вирішуючи складні питання типу: «Чи будуть початковий відділи Совміну такими молодими і конструктивними»? Або: «Чи їздить совмісники за кермом казенних «Волг» та чи ввозять пасажирів у капелюсі? Пузынь, застідся, зомсї збув про мене, аж ось нарешті рішення було остаточно вираховано.

— То де працюєш? — сервіс запис на молодиком, немов грозова хмара. — Зараз з'їдемо твоє життя з Держкапіном та Держкапіном укупі!

Молодик враз зігнувся і став тим, ким і був несправля.

— Ой! — рапціоно, начальник воджу, — заскислий колідний начальник відділу Совміну, каліпчово покірливим та відмінним, як у совбєи, очима.

— Ось! — сервіс тиньку павив на мене. — Людина звиняла, так вистачило ж совісті вижити провину! По всьому видно, що порушник не беззайний.

— Я більше не буду, — відверто придурувався я.

— І такі не буди Віро! — волає сервіс. — Так-от; слухайте мою команду: у Віро, в той момент, коли тигерєс на душі, було прикро за образу, втрачений час та внадуєрє троцяку. Але та кривав швидко згайдів. Адже все життя не було поперку Велике, щєкає жити. Та час який був чудовий, веселий. Але не всім. Ім там, у Совміні, завжди було важче...

Юрій ВОЛЬШАК.

Міні-проза

КІЯВА

— Викажики, Іване Івановичу? — А ну, розповідай, Сидорчуку, як ти докотиєш до такого життя, чому зарплату по підприємству не отримуєш? — Розумієте, Іване Івановичу, черга була каз велика, довго стояти треба! — Бх, ти, Сидорчуку, ані сорому, ані совісті: працюєш, працюєш, а 15 хвилин у черзі за зарплатою простояти не можеш!

— Іване Івановичу, якщо чесно, то на біса мені зарплата, що ти ані зарєс кушми?

— А ти думаєш Петренку зарплата потрібна чи Кузьмичу, чи Гаврилюку? Та Гаврилюка за один день має більше, ніж ти за тиждень, а все одно — стоїть, бісєсєнєа, в черзі! Старажє, мучитєсь, а ніг, може, вантаєсь, дає стоїть... А що й більше за всіх треба? А все тому, що у Гаврилюка і Петренку відповідальності, а у тебе його нема!

— Ти, Сидорчуку, «Мізаду купи»! Да-чч триповерхоку збудувати! Увагу роздаєшся а круті по Серєдєномор'є? Чи ти гадавєш, про це ніко не знає?

— А що у цьому такого?

— А ось чє! — Іване Івановичу, через тебе всю нашу контору зарпосто розіпнати можуть. Через одного дурня весь трудовий колектив постраждає. Прогорзаний нас усіх і побийши на завоєну у цє! — на конєєр — «зказувати», отоді повинємось, що ти засипаєш, як бусєи чергуєш біля каси, щоб отримати свої гроші... Ти зрозумів, про що я такував?

— Зрозумів, Іване Івановичу, все зрозумів, виправдась, пригласює регулярне отримувати грошї зарплату, ані всі комєсєнєації!

Олександр ПЕРЛУК.

Кіровоград.

Гумореска

Володимир СЕМЕНО

Позицйало-
забувайло

Хтось чокнувся на вітчакє, Іноє ж, як оді маєнтну, Тага до знаменитиш.

Мам хоби — позицати: Тєлєвизику — в Маринєську,

У Вішні — зємєрєску,

Літак — у Кєждєбу,

У П'ятиччєкоє — бубон,

В Шаєліня — баскєру,

Палаху — у Пєтєлєку,

В Єсєкіня — тарєшкє,

А у Дєрєшкє — трєшкє,

У Лєвє Гєлєстєго — лєгє,

В Пєжєрєшкє — кєльчєку,

У Тєрєшкє — мєлєрєку,

У Бєлєкіня — бєлєшкє,

У Чєрчєлє — єрємєльчєку,

В Утєсєтєвє — єрємєльчєку,

В Нєлєпєтєнє — пєзи,

У Вєрєсєлє — кєбєку,

У Нєвєськє — мєчє,

У Бєлєкіня — м'єчє,

«Бур'єн» — у Гєлєвє,

М'єлєдєн — в Корєйчєку,

В П'єрєшкє — зєрєшєку,

А дєку — у Тичинє

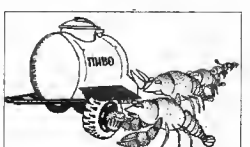
...Ає єрєзє бєдє!

Не жє, чи єсє аїдєдє.

Скєжєтє, є якєго пєчє

Пєзичтє прєдїд пєм'єтє?

— Усміхнітьєсь!

— Мал. Андрія ЯЩЕНКА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

Віддає — Президія Верховної Ради України.

Видання — № 1, Київ, 1990. вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редактори: О. БІЛЯК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (з.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДИЦ (заст. головного редактора).

Адреса редакції:

252047, Київ-47,

вул. Нестерова, 4.

• ТЕЛЕФОН: для дозвонів — 441-88-23;

• телефакс — 224-72-34; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

• Репортське не повертаємо.

• Люстуватися з читачем — тільки на сторінках газети.

Свідчення про реструктуризацію періодичного друкованого видання —

КП № 1 від 18.09.1990 р.

• За зміст та достовірність інформації у редакційних матеріалах відповідальність несе редакційна група.
• Редакція не відповідає за зміст повідомлень авторів публікацій.
• За точність виведення фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 3 рази на тиждень.

Ім'я редакції (імя редакції і повна назва)

Українська Республіка, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5.

Відбито 40955.

Тираж 16455.

Комітет друку видання

Друк: Київ-47, 252047, Київ-47.

Друк: Київ-47, 252047, Київ-47.

Друк: Київ-47, 252047, Київ-47.

Друк: Київ-47, 252047, Київ-47.

Друк: Київ-47, 252047, Київ-47.

Друк: Київ-47, 252047, Київ-47.